

Sygn. akt VIII C 332/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą w L.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo;

zasądza od powoda (...) Ltd z siedzibą w L. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 332/23

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2023 roku powód (...) Ltd. z siedzibą w L., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej M. K. powództwo o zapłatę kwoty 5.834,93 zł z maksymalnymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.400 zł od dnia 3 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 163,29 zł od dnia 3 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa kredytu (o wydanie Wirtualnej Karty Kredytowej) z dnia 16 czerwca 2022 roku, zawarta na okres 360 dni liczonych od dnia uruchomienia limitu kredytowego. Pełnomocnik wskazał, że na całą kwotę zobowiązania wynikającą z zawartej umowy składały się 3.400 zł tytułem kwoty wykorzystanego limitu kredytowego i 2.811,24 zł tytułem prowizji naliczonej od kwoty wykorzystanego limitu kredytowego. Pożyczkobiorczyni nie dochowała terminu spłaty zadłużenia i w konsekwencji całe zadłużenie umowne stało się wymagalne. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że umowa kredytu została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość, że naliczone pozaodsetkowe koszty kredytu pozostają w zgodzie z art. 36d ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie a którym zapisów dotyczących maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu nie stosuje się do kart kredytowych. Pełnomocnik powoda poinformował, że prawa do wierzytelności względem pozwanej powód nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności.

(pozew k. 3-8)

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i wysokości. Wskazał, że powód nie wykazał swojego następstwa prawnego w stosunku do pierwotnego wierzyciela, ani że przedłożona przez powoda umowa przelewu obejmowała wierzytelność rzekomo przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem pozwanej. Zaprzeczył, aby pozwana dokonała rejestracji na portalu pożyczkodawcy i otrzymała jakąkolwiek kwotę pieniężną, co do której wносиła o pożyczkę i zakwestionował przedłożone przez powoda dokumenty w postaci wydruków, wskazując że są to dokumenty prywatne, zawierające jedynie oświadczenia powoda, że stosunek o określonej treści został zawarty. Zdaniem pełnomocnika pozwanej, powód nie zdołał wykazać, iż doszło do zawarcia przedmiotowej umowy.

(odpowiedź na pozew k. 131-136)

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 146)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2022 roku sporządzono umowę kredytu konsumenckiego o Wirtualną Kartę Kredytową numer (...), w treści której wskazano, że (...) Sp. z o.o. w W. udziela pozwanej limitu kredytowego w kwocie 3.400 zł, która to kwota podlega zwrotowi wraz z kosztami kredytu (prowizja 6.528 zł. Umowa miała być zawarta na okres 360 dni, pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty zadłużenia po upływie każdego okresu rozliczeniowego w wysokości co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty w dniu spłaty, stanowiącej sumę zaległej prowizji i innych opłat naliczonych w poprzednich okresach rozliczeniowych.

(wydruki: umowa z załącznikami k. 21-31v., formularz informacyjny k. 32-35v.)

W dniu 27 października 2022 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a powodem została zawarta umowa ramowa przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, na których następować będzie przelew wierzytelności przez zbywcę na rzecz nabywcy istniejących, zakwalifikowanych jako stracone, wierzytelności pieniężnych względem dłużników zbywcy wynikających z umów o Wirtualną Kartę Kredytową w celu ich dalszej windykacji.

W dniu 21 listopada 2022 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a powodem zostało zawarte porozumienie nr 5 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 października 2022 roku, przedmiotem którego była sprzedaż na rzecz nabywcy wierzytelności pieniężnych wskazanych w załączniku nr 1 do porozumienia. W załączniku nr 1 do porozumienia, który stanowi tabelaryczne opracowanie, pod poz. 78 widnieje wierzytelność z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 16 czerwca 2022 roku, z datą wymagalności 29 kwietnia 2022 roku, w kwocie kapitału pierwotnego w wysokości 3.500 zł, prowizji pierwotnej – 961,10 zł, odsetek pierwotnych – 40,27zł, pozostałego kapitału do spłaty – 3.500 zł, pozostałych odsetek – 40,27 zł, pozostałej do spłaty prowizji – 961,10 zł, odsetek karnych w kwocie 383,09 zł. W załączniku do umowy nie wskazano imienia i nazwiska dłużnika. Przeniesienie własności wierzytelności miało nastąpić z dniem zapłaty przez cesjonariusze pełnej kwoty ceny nabycia.

(umowa ramowa przelewu k. 102-103v., porozumienie k. 104-104v., załącznik k. 105v.-107)

Dnia 12 grudnia 2022 roku zostało sporządzone przez stronę powodową zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty w terminie do 21 grudnia 2022 roku kwoty 5.784,73 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...).

(zawiadomienie o cesji k. 114, wezwanie do zapłaty k. 113)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Przedmiotem umowy, z tytułu której powód dochodzi roszczeń w ramach przedmiotowego postępowania, była umowa kredytu konsumenckiego. Zgodnie bowiem z art. 3 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 roku, poz. 1083) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę.

W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Na wstępie rozważań prawnych przypomnienia wymaga, że w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i

dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z umowy kredytu z dnia 16 czerwca 2022 roku nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, ponieważ nie udowodnił, że wierzytelność nabyta od cedenta jako przysługująca wobec pozwanej i jako wynikająca z opisanej umowy kredytu została przez niego skutecznie nabyta. Powód nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) Sp. z o.o. w W., wobec niewykazania w żaden sposób, że podmiot ten jest następcą prawnym pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o. w W.. Nawet gdyby przyjąć, że (...) Sp. z o.o. jest następcą prawnym pierwotnego wierzyciela, powód nie zdołał wykazać że skutecznie nabył rzekomą wierzytelność względem pozwanej od (...) Sp. z o.o. Przypomnieć należy, że w myśl postanowień porozumienia nr 5 z dnia 21 listopada 2022 roku zbycie wierzytelności następowało pod warunkiem zapłaty ceny, która zgodnie z § 2 umowy sprzedaży wierzytelności podlegała uiszczeniu w terminie 10 dni od dnia zawarcia umowy. Dla wykazania skutecznego przejścia wierzytelności niewystarczające jest oświadczenie z dnia 15 stycznia 2023 roku (k. 108) o zapłacie ceny i przejściu wierzytelności sporządzonego przez cedenta, bowiem dokument ten stanowi jedynie dokument prywatny, wskazujący, iż osoba która je podpisała twierdzi, iż do zdarzeń opisanych w jego treści istotnie doszło. Rzecz w tym, że oświadczenie to nie może zastępować umowy potwierdzającej fakt przeniesienia wierzytelności, skoro zostało sporządzone wyłącznie przez rzekomego następcę prawnego pożyczkodawcy i brak jest pod nim podpisu drugiej strony. W świetle zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego oświadczenie z dnia 15 stycznia 2023 roku może być postrzegane wyłącznie jako dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Skoro więc powód nie udowodnił, że (...) Sp. z o.o. nabył skutecznie wierzytelność względem pozwanej z tytułu umowy kredytu, to brak jest podstaw do przyjęcia, że wierzytelność ta przeszła na powoda mocą umowy ramowej przelewu wierzytelności oraz porozumienia nr 5.

Niezależnie od powyższych rozważań zwrócić należy uwagę, że powód nie udowodnił, że pozwana była stroną umowy kredytu z dnia 16 czerwca 2022 roku, że otrzymała na jej mocy określony limit kredytowy, który wraz z prowizją zobowiązała się spłacić we wskazanym terminie. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanej kredytu nie został przez powoda dostatecznie udowodniony. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu niepodpisanej umowy z dnia 16 czerwca 2022 roku wraz z załącznikami i regulaminem. W ocenie Sądu z przedłożonych dokumentów nie wynika jednak, że strona pozwana w ogóle była klientem pierwotnego wierzyciela, tj. dokonała czynności związanych z utworzeniem konta na portalu pożyczkodawcy (Panel Klienta) i weryfikacją swojej osoby, a następnie złożyła wniosek o kredyt, który został jej przyznany. Skoro w myśl postanowień umowy, udzielenie kredytu wymagało złożenia za pomocą serwisu internetowego wniosku o kredyt konsumencki, a także weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy w sposób przewidziany w umowie, to obowiązkiem powoda było wykazanie zaistnienia wszystkich tych faktów. Niezwykle istotne znaczenie należy przy tym przypisać kwestii właściwego udowodnienia faktu dokonania przez pożyczkobiorcę przelewu weryfikacyjnego, tylko bowiem dowód takiego przelewu pozwala na przyjęcie, że pożyczka została udzielona określonej osobie, a nadto, że osoba ta zaakceptowała postanowienia

umowy pożyczki. Dowodu na powyższe brak jest jednak w aktach sprawy. Zdaniem Sądu przedstawione przez powoda dokumenty dowodzą li tylko tego, że została sporządzona umowa zawierająca dane pozwanej, nie wiadomo jednak przez kogo i w jakich okolicznościach podane.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.817 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 1.800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.